

Sygn. akt XI W 1009/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska - Kupczyk

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 marca 2016 roku w W.

sprawy **B. K.**

syna W. i Z. z domu O.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 02 kwietnia 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki T. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 01.08.2013 r. o godzinie 20:14 na ul. (...) przy ul. (...) w W..

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń

orzeka

I. obwinionego **B. K.** – w granicach zarzutu - uznaje za winnego tego, że w dniu 02 kwietnia 2014 r. w W. w siedzibie Straży Miejskiej Oddziału Ogólnomiejskiego przy ulicy (...) w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki T. o nr. rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej (...). W. (...), komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 1 sierpnia 2013 r. o godz. 20:14 na ul. (...) przy ul. (...) w W., tj. popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 96 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

XI W 1009/16

UZASADNIENIE

B. K. został obwiniony o to, że:

w dniu 2 kwietnia 2014 roku, w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc użytkownikiem pojazdu marki T. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązкови, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 1 sierpnia 2013 roku o godzinie 20:14 na ul. (...) przy ul. (...) w W., tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2013r. o godz. 20:14 przy ul. (...)/ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki T. o nr rej. (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w ustawie i przekroczył dozwoloną prędkość o 42 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, że właścicielem w/w pojazdu jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Wezwaniem z dnia 30 sierpnia 2013r. zwrócono się do (...) Sp. z o.o. o wskazanie komu powierzono pojazd do kierowania lub używania w dniu 1 sierpnia 2013 r. W odpowiedzi w/w Spółka, jako użytkownika pojazdu wskazała (...) Sp. z o.o.

(...) Sp. z o.o. wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń o wyrażeniu zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Korespondencja została podjęta w dniu 13 września 2013r. W/w spółka wskazała, jako użytkownika pojazdu B. K. zam. przy ul. (...), (...)-(...) W..

Do B. K. wysłano wezwanie, w trybie art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), które obwiniony osobiście odebrał w dniu 26 marca 2014 roku i na które nie odpowiedział.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień obwinionego (k. 54, 119v)
- notatki urzędowej (k. 1-3, 21, 22)
- wezwania (k. 4, 7, 9)
- zpo (k. 5, 8, 11)
- informacji (k. 6, 9)
- pisma obwinionego (k. 19)
- sprzeciwu (k. 32)

Obwiniony w piśmie z dnia 26 stycznia 2015 roku nadesłanym do Straży Miejskiej, podniósł, że nie pamięta kto kierował pojazdem dnia 1 sierpnia 2013 roku.

W sprzeciwie od wyroku nakazowego obwiniony podniósł, iż nie mógł wskazać osoby kierującej pojazdem, gdyż dnia 2 kwietnia 2014 roku nie było go w siedzibie Straży Miejskiej. Dodatkowo wskazał, że nie jest w stanie wskazać komu powierzył pojazd do kierowania ze względu na długi upływ czasu.

W toku postępowania sądowego, obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Wskazał, że kiedy miało miejsce zdarzenie, mieszkał wspólnie z bratem. Stąd następowały sytuacje, gdzie jego brat użytkował samochód. Dodał ponadto, że upływ czasu uniemożliwia wskazanie, kto prowadził pojazd. Obwiniony

w dalszych wyjaśnieniach podniósł, że samochód mógł zostać wzięty bez jego woli. Pojazd powierzony został mu przez zakład pracy potwierdzony protokołem przekazania. Obwiniony stwierdził, że nie wie czy protokół zawiera ograniczenie, co do możliwości użytkowania pojazdu przez inne osoby.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przepis ten odnosi się do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako posiadaczu pojazdu ciążył obowiązek przekazania organowi danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno nieprzekazanie żadnej informacji, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z opisanego tam obowiązku, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną, wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza, czemu ten właściciel lub posiadacz nie mógł zapobiec. Istotne jest tutaj, iż wskazane przesłanki muszą zostać spełnione łącznie i tylko wtedy właściciel lub posiadacz pojazdu może nie wskazać komu powierzył pojazd.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje fakt, iż Straż Miejska prowadziła postępowanie w związku z tym, że w dniu 1 sierpnia 2013r. o godz. 20:14 przy ul. (...)/ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki T. o nr rej. (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w ustawie i przekroczył dozwoloną prędkość o 42 km/h. Stąd też Straż Miejska, zwróciła się do obwinionego, jako posiadacza pojazdu, o wskazanie komu powierzył do kierowania lub używania pojazd. Wezwanie do wskazania informacji o użytkowniku pojazdu samochodowego zostało doręczone obwinionemu prawidłowo. Przepis art. 96 § 3 kw wskazuje na to, że właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek posiadać wiedzieć, kto użytkuje jego pojazd,. Kwestia użytkowania pojazdu pozostaje w gestii właściciela lub posiadacza, jako dysponenta rzeczy. Obwiniony nie kwestionował faktu, iż w dniu 1 sierpnia 2013 r. był w posiadaniu ww. pojazdu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie w jakim twierdzi, iż nie był w stanie wskazać, na wezwanie Straży Miejskiej, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 1 sierpnia 2013r. Obwiniony pomimo wezwania, nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie, jednocześnie nie wykazując aby zaistniały przesłanki, które mogłyby go zwolnić z tego obowiązku.

Powolywanie się przez obwinionego na niepamięć, nie może, w świetle treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, uwolnić go od odpowiedzialności za przedmiotowe wykroczenie.

Sąd uznał ww. materiał dowodowy, poza tą częścią wyjaśnień obwinionego, gdzie wskazywał on na brak wiedzy co do osoby której powierzył pojazd, za wiarygodny. Jego prawdziwość ani autentyczność nie została zakwestionowana. Sąd z urzędu nie dostrzegł też powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

W ocenie Sądu argumentacja obwinionego zawarta zarówno w piśmie skierowanym do Straży Miejskiej jak i przedstawiona na rozprawie w wyjaśnieniach, nie zwalnia go z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego mu czynu. Na obwinionym jako posiadaczu pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw. Ponadto trudno uznać, iż pojazd użytkowany był w sposób niekontrolowany przez drugą osobę jaką był brat obwinionego. Obwiniony zdawał sobie sprawę, iż brat może, bez informowania go, używać auta ale nie podjął kroków, aby to bratu uniemożliwić co oznacza, iż godził się na takie użytkowanie auta.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne popełniane jest wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionego i przez niego osobiście odebrane. Obwiniony nie udzielił organowi jakikolwiek informacji i wyjaśnień, przez co przyjąć należy, iż działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw

Obwiniony zdobywając uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi i uczestnicząc w ruchu drogowym miał obowiązek wszechstronnej znajomości przepisów o ruchu drogowym, a za zaniedbania w tym względzie musi ponosić konsekwencje prawne.

Czyn obwinionego był zawiniony i społecznie szkodliwy. W ocenie Sądu obwiniony popełnił go umyślnie, działając w zamiarze bezpośrednim popełnienia przedmiotowego wykroczenia.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 500 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że popełnił on wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze, że tego typu wykroczenia, jakie popełnił obwiniony, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzone za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z obowiązku opisanego w art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił warunki materialne i finansowe obwinionego. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)